

ת"פ 4467/05/23 - האפוטרופוס הכללי נגד ציר הסעות ותיור (פסגות מינוף והובלה) בע"מ, זוהר צדיק

בית משפט השלום בירושלים

תפ"מ 4467-05-23 האפוטרופוס הכללי נ' ציר הסעות ותיור (פסגות מינוף והובלה) בע"מ
ואח'
תיק חיצוני:

לפני
התובע
נגד
הנתבעים

כבוד השופטת ליאת בנמלך
האפוטרופוס הכללי

1. ציר הסעות ותיור (פסגות מינוף והובלה) בע"מ
2. זוהר צדיק

החלטה

1. ביום 12.7.2023 ניתן תוקף של פסק דין להסכמות הצדדים, אשר בגדרן הוסכם, בין היתר, על פינוי ארבע חלקות (חלקות המופיעות בהסכם שכירות ב') עד ליום 12.10.2023 (להלן: **המושכר**), בהתאם ובכפוף לתנאים שהוסכמו בידי הצדדים.

2. ביום 8.10.2023 הגישו הנתבעים "בקשה למתן צו", בה התבקש סעד זמני המתיר לנתבעת 1 להישאר במושכר לפרק זמן נוסף. בקשה זו נדחתה בהחלטה מאותו היום.

כן הגישו הנתבעים ביום 8.11.2023 בקשה להארכת מועד לביצוע פסק הדין, היא הבקשה שלפניי.

3. בבקשה נטען כי הנתבעת 1 אושרה כ"מפעל חיוני", כי כלי הרכב שלה "מגויסים" נוכח מצב החירום והמלחמה, וכי בשל כך נמנע ממנה לפנות את כלי הרכב שבמושכר (אשר אינם יכולים לנוע בכוחות עצמם). מטעם זה התבקשה ארכה לביצוע פסק הדין, דהיינו לפינוי המושכר, עד לשבעה ימים מתום מצב החירום.

התובע, המתנגד לבקשה, עמד בתגובתו על ההליכים שהתנהלו ומתנהלים בין הצדדים (במסגרת הליך נוסף שהוגש) ועל ההחלטות שניתנו. כן ציין התובע כי החל מיום 13.10.2023 הנתבעים אף אינם משלמים בגין שהייתם הבלתי חוקית במושכר. התובע הוסיף כי לא מתקיימים התנאים החריגים המצדיקים הארכת מועד שנקבע בפסק דין, בציינו, בין היתר, כי כלל לא הוכח שכלי הרכב שבמושכר "מגויסים" למלחמה; כי לא הוצג אישור כי הנתבע 2 גויס למילואים (כפי שמסר בשיחה טלפונית); כי בשיחות בין הצדדים הסכים התובע למתן ארכה, לפני משורת הדין ובכפוף לתשלום דמי שכירות, עד ליום 7.11.2023; וכי עמד לנתבעים פרק זמן מספק להתארגנות.

4. לאחר עיון בטיעוני הצדדים, סבורה אני כי הכף נוטה לדחיית הבקשה.

כאמור לעיל, בהתאם לפסק הדין מיום 12.7.2023, בו ניתן תוקף להסכמות הצדדים, היה על הנתבעים לפנות את המושכר עד ליום 12.10.2023. סמוך למועד הפינוי הגישו הנתבעים, במסגרת ההליך הנוסף המתנהל בין הצדדים ובמסגרת הליך זה, בקשות שנועדו לדחיית מועד זה, אך הבקשות נדחו מן הטעמים שפורטו בהחלטות שניתנו באותן בקשות.

על הנתבעים היה להיערך אפוא לפינוי המושכר זה מכבר, ונכח הסמיכות של מועד הפינוי שנקבע בפסק הדין למועד פרוץ המלחמה - אשר פרצה ימים ספורים לפני המועד שנקבע לפינוי - היה על הנתבעים להיערך לפינוי עוד קודם למצב החירום.

באשר לטעם הקונקרטי אשר נטען בבקשה הנוכחית, "גיוס" כלי הרכב של הנתבעת 1, הצדק עם התובע כי טעם זה לא פורט ולא הוכח. הנתבעים צירפו אישור כללי מיום 31.1.2023 כי הנתבעת 1 אושרה כ"מפעל חיוני" על פי חוק שירות עבודה בשעת-חירום, תשכ"ז-1967. אולם לא צורפה כל אסמכתא המלמדת על צו קונקרטי שניתן לנתבעת 1 בקשר עם מצב החירום הנוכחי ועל תוכנו והיקפו, ומכל מקום לא הוכח כי לא היה בידי הנתבעים לפנות את כלי הרכב שבמושכר נוכח הגיוס הנתבע. כן יוער כי על פי הנתבע בתצהיר הנתבעת 1, נכון להיום קיימים "מעט מאוד" כלי רכב במושכר. טענה זו לא פורטה (לא צויין בכמה כלי רכב מדובר), ולא הוכחה, והיא אף תומכת במסקנה כי בידי הנתבעים להשלים את הפינוי כנדרש.

עוד נתתי דעתי לטענת התובע כי החל מיום 13.10.2023 הנתבעים אינם משלמים כל דמי שימוש בגין המושכר (ובנסיבות אלו אף לא הובהר מכוח מה מבוקש להוסיף ולהחזיק בו); כמו גם לפרק הזמן אשר חלף מאז מתן פסק הדין, ומן המועד שבו היה על הנתבעים לפנות את המושכר בהתאם לפסק הדין, ועד למועד הגשת הבקשה.

בנסיבות האמורות סבורה אני כי הנתבעים לא הוכיחו שמתקיימים בענייננו התנאים החריגים בהם קמה הצדקה כי בית המשפט יורה על הארכת מועד לביצוע פסק הדין, מכוח סמכותו הטבועה (ראו והשוו: רע"א 3143/04 וילאר נכסים (1985) בע"מ נ' קרמטיל אי. אל בע"מ, פ"ד נח(6) 789 (2004)).

לפיכך, על הנתבעים לפנות את המושכר לאלתר, ולכל המאוחר עד ליום 24.12.2023 (ויודגש כי ימים אלו ניתנים על מנת לאפשר פינוי בפועל, ואין בכך כדי לקבל את טענות הנתבעים או לגרוע מטענות התובע בכלל, ולעניין דמי השימוש בפרט).

בנסיבות העניין יישאו הנתבעים בהוצאות התובע, בסך של 1,000 ש"ח.

ניתנה היום, ה' טבת תשפ"ד, 17 דצמבר 2023, בהעדר
הצדדים.